

Dijous 5 durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 7,24-30): En aquell temps, Jesús se'n va anar d'allí i arribà al territori de Tir. Va entrar en una casa i no volia que ningú ho sabés, però no pogué passar desapercebut. De seguida va sentir parlar d'Ell una dona que tenia una filla posseïda d'un esperit maligne, i vingué a prosternar-se als seus peus. La dona, que era pagana, sirofenícia d'origen, pregava a Jesús que tragués de la seva filla el dimoni. Ell li va dir: «Deixa que primer s'alimentin els fills. No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets». Ella li respon: «Senyor, també els gossets, sota la taula, mengen les engrunes que els fills deixen caure». Llavors Jesús li digué: «Ja que has respost així, vés, que el dimoni ja ha sortit de la teva filla». Ella se'n va anar a casa seva i trobà la nena estirada al llit. El dimoni l'havia deixada.

«Vingué a prosternar-se als seus peus. Pregava a Jesús que tragués de la seva filla el dimoni»

Mn. Enric CASES i Martín
(Barcelona, Espanya)

Avui se'ns mostra la fe d'una dona que no pertanyia al poble elegit, però que tenia la confiança en què Jesús podia guarir la seva filla. En efecte, aquella mare «era pagana, sirofenícia d'origen, pregava a Jesús que tragués de la seva filla el dimoni» (Mc 7,26). El dolor i l'amor la porten a demanar amb insistència, sense tenir en compte menyspreances, ni retards, ni indignitat. I aconsegueix el que demana, ja que «se'n va anar a casa seva i trobà la nena estirada al llit. El dimoni l'havia deixada» (Mc 7,30).

Sant Agustí deia que molts no aconsegueixen allò que demanen perquè «aut mali, aut male, aut mala». O són dolents i el primer que haurien de demanar és que esdevinguessin bons; o demanen amb dolenteria, sense insistència, en lloc de fer-ho amb paciència, amb humilitat, amb fe i per amor; o demanen dolenteries que si es

rebessin farien mal a l'ànima o al cos o als altres. Cal maldar, doncs, per a demanar bé. La dona sirofenícia és una bona mare; demana una cosa bona («pregava a Jesús que tragués de la seva filla el dimoni») i demana bé («vingué a prosternar-se als seus peus»).

El Senyor ens mou a usar perseverantment l'oració de petició. Certament, existeixen altres tipus de pregària —l'adoració, l'expiació, l'oració d'agraïment—, però Jesús insisteix en què nosaltres freqüentem molt l'oració de petició.

¿Per què? Molts podrien ser els motius: perquè necessitem l'ajut de Déu per assolir el nostre fi; perquè expressa esperança i amor; perquè és un clamor de fe. Però existeix un motiu que potser sigui poc tingut en compte: Déu vol que les coses siguin una mica com nosaltres volem. D'aquesta manera, la nostra petició —que és un acte lliure— unida a la llibertat omnipotent de Déu, fa el món com Déu vol i una mica com nosaltres volem. És meravellós el poder de l'oració!

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Quan la nostra pregària no és escoltada és perquè demanem malament, amb poca fe o sense perseverança, o amb poca humilitat» (Sant Agustí)

-

«Jesús lloa la dona siro-fenícia que insistentment li demana la guarició de la seva filla. Insistència que és certament molt esgotadora, però aquesta és una actitud de la pregària. Santa Teresa parla de l'oració com d'una negociació amb el Senyor» (Francesc)

-

«Igual que Jesús prega el Pare i dona gràcies abans de rebre'n els dons, ens ensenya aquesta audàcia filial: 'Tot el que demaneu en la pregària, creieu que ja ho heu rebut' (Mc 11,24). Fins a aquest punt és gran la força de la pregària, 'tot és possible a aquell qui creu' (Mc 9,23), amb una fe 'que no vacil·la' (Mt 21,22) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.610)